

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakobové a JUDr. Ivany Šimové ve věci

žalobce:

JUDr. [jméno] [příjmení], narozený dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Procházkou

sídlem Rooseveltova 16, 301 00 Plzeň

proti;

žalované:

za účasti vedlejšího účastníka: ; [jméno] [příjmení], narozená dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupená advokátem JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D.,

sídlem Zlatnická 195, 339 01 Klatovy I

Česká podnikatelská pojišťovna a. s., Vienna Insurance Group,

IČ 63998530

sídlem Budějovická 5, 140 21 Praha 4

zastoupená advokátem JUDr. Věslavem Nemethem

sídlem Senovážné náměstí 5, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 32 541,56 Kč s příslušenstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 20. 8. 2021, č. j.
11 C 178/2019-239, ve znění usnesení ze dne 25. 1. 2022 č. j.
11 C 178/2019-275,

takto:

- I. Odvolací řízení se ve výroku II rozsudku soudu prvního stupně do částky 936 Kč s příslušenstvím zastavuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve zbytku výroku II, tj. do částky 31 605,56 Kč s příslušenstvím, a ve výroku III potvrzuje.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 7 899 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalované JUDr. Rostislava Netrvala, Ph.D., advokáta sídlem Zlatnická 195, Klatovy.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi na straně žalované náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 3 291,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce JUDr. Věslava Nemetha, advokáta se sídlem Senovážné náměstí 5, Praha 1.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 20. 8. 2021, č. j. 11 C 178/2019-239 uložil Okresní soud Plzeň-jih žalované povinnost zaplatit žalobci částku 105 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z této částky za dobu od 29. 3. 2019 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I), žalobu co do částky 32 541,56 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z této částky za dobu od 29. 3. 2019 do zaplacení zamítl (výrok II), žalobci uložil povinnost na nákladech řízení za řízení před soudem prvního stupně nahradit žalované částku 27 452 Kč a vedlejšímu účastníkovi částku 29 287 Kč, oběma k rukám jejich zástupců, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III), a konečně pak rozhodl, že žalované se vrací část zálohy na náklady důkazu znaleckým posudkem ve výši 2 400 Kč (výrok IV).

2. Usnesením ze dne 25. 1. 2022, č. j. 11 C 178/2019-275 opravil soud prvního stupně postupem podle § 164 o. s. ř. chybně uvedené datum ve výroku II, kdy chybné znění: „29. 3. 209“ nahradil takto: „29. 3. 2019“.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně, a to proti výrokům II a III, podal odvolání žalobce. Namítá nesprávnost názoru soudu prvního stupně, pokud dovedl, že žalobou uplatněný nárok není opodstatněný, neboť opravu poškození svého vozidla měl žalobce uskutečnit v České republice, kde jsou nižší ceny náhradních dílů a práce. Podle názoru žalobce tak soud prvního stupně pomíjí okolnosti, které jsou zásadní pro rozhodnutí poškozeného, zda vůbec bude věc opravovat, případně, jak se se vzniklou újmou vypořádá. Podstatné pro rozhodnutí bylo tedy vyřešení otázky, zda lze po poškozeném požadovat, aby v zájmu tzv. minimalizace nákladů použil k opravě poškozeného vozidla značkový servis, který je nejbližší bydliště poškozeného, nebo zda může opravu zadat značkovému servisu, u něhož je vozidlo servisováno a který využívá právě proto, že s jeho službami je spokojen, neboť má zkušenost, že v něm provedené práce jsou prováděny pečlivě a ve výrobcem předepsané a důsledně kontrolované kvalitě. Žalobce vytýká soudu prvního stupně, že neaplikoval ust. § 2969 odst. 1 občanského zákoníku a zároveň bez skutkového zjištění dovedl údajnou neúčelnost opravy z toho, že podle systému [anonymizováno] oprava vozidla mohla být provedena levněji v jiné značkové opravě (servisu) působící v místě nehody nebo v bydliště poškozeného, především však na území České republiky. Podle názoru žalobce tak soud prvního stupně ignoroval platnou úpravu i judikaturu, která stanoví, že škůdce není povinen hradit náklady přesahující prostředky nezbytné k obnovení stavu do původní hodnoty pouze tehdy, pokud celkové náklady vynaložené poškozeným na opravu věci nesloužily k uvedení

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.

věci do původního stavu. Žalobce dále konstatuje, že soud své rozhodnutí založil na výpočtu ceny opravy s použitím programu [anonymizováno], který však nemá žádnou věcnou ani právní závaznost, a naopak je soudní praxí odmítán jako nedůvodný způsob užití matematických vzorců a postupů zohledňujících v procentuálním vyjádření amortizaci technické hodnoty poškozené věci. Žalobce poukazuje na konstantní judikaturu, která dovodila, že poškozený, jemuž byla způsobena majetková újma, není povinen v zájmu či na přání škůdce, potažmo jeho pojišťovny, vyhledávat, „nejlevnější“ způsob opravy. Poškozený má podle názoru žalobce nepochybně právo využít k opravě svého vozidla takový autorizovaný servis, kam s vozidlem v případě potřeby jezdí, tedy který u svého vozidla jako stálý klient běžně používá a k jehož práci má plnou důvěru. Žalobce poukazuje na to, že v průběhu řízení sdělil, že plzeňský autorizovaný servis k opravě svého vozidla nevyužil proto, že s uvedeným servisem má negativní zkušenost (oprava, kterou tento servis dříve prováděl na jiném vozidle žalobce stejné tovární značky, nebyla kvalitní). Dále žalobce poukázal na to, že odhad ceny opravy zjišťoval v příjmové kanceláři autorizovaného servisu [jméno] [příjmení] v [obec], kde oprava bez lakování byla odhadnuta na částku cca 100 000 Kč, a dále namítá, že soud prvního stupně pominul i tvrzení žalobce o tom, že mu pracovník pojišťovny (zaměstnanec vedlejšího účastníka) při prohlídce vozidla na dotaz odpověděl, že může zadat opravu vozidla ve značkovém servisu v SRN, neboť se jedná o členský stát Evropské unie, stejně jako ČR. Na tomto místě žalobce vytýká soudu prvního stupně nedostatek poučení dle § 118 odst. 3 o. s. ř. a absenci výzvy k prokázání rozhodných tvrzení a splnění důkazní povinnosti. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že cena náhradních (originálních) dílů dodávaných do servisu v SRN je vyšší, než za jaké je opatří stejný značkový servis v ČR. Pokud žalobce v servisu v SRN zaplatil za opravu vozidla i s lakováním částku 4 084,89 EUR, což je v přepočtu 106 515, 62 Kč, o předraženou a neúčelně provedenou opravu se z jeho pohledu nejedná. K výhradě vedlejšího účastníka, že oprava vozidla zahrnovala i cenu náhradních dílů v částce 7 430 Kč, které k opravě nebyly nutné, žalobce konstatuje, že tyto díly nebyly nikým specifikovány, a pokud jde o výměnu závěsů dveří, pak má žalobce za to, že tyto závěsy bylo třeba vyměnit, neboť náraz do dveří se zřejmě projevil jejich vychýlením. Kromě toho správnost prováděných operací, jejich pořadí a dodržení postupů stanovených výrobcem pro opravu je záležitostí a odpovědností autorizované opravny. Podle názoru žalobce soud prvního stupně zcela pominul, že Česká republika je součástí Evropské unie a v tomto prostoru je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu, a dále rovněž opomněl, že vzdálenost [obec] od [anonymizováno] v SRN je srovnatelná či menší, než vzdálenost autorizovaných servisů v jiných větších městech v České republice ([obec], [obec], [obec]). Žalobce rovněž namítá neopodstatněnost krácení pojistného plnění ze strany vedlejšího účastníka o částku 19 604 Kč pod označením, „fakturované práce“, neboť zcela absentují údaje o tom, jaké konkrétní pracovní úkony neměly být v rámci opravy provedeny. V závěru odvolání žalobce uvedl, že omylem do nákladů jízdy skutečněné náhradním vozidlem dne [datum] a [datum] započítal položku amortizace v částce 936 Kč (2 x 468 Kč) a o tuto částku snížil svůj požadavek ve vztahu k nákladům za skutečněné jízdy dosud účtovaným ve výši 4 281 Kč. Co do částky 936 Kč s příslušenstvím vzal žalobce před zahájením odvolacího jednání své odvolání proti výroku II rozsudku soudu prvního stupně zpět. V průběhu odvolacího jednání pak žalobce doplnil odvolání poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu zejména pokud jde o nález Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 759/16, podle kterého mají být ustanovení týkající se rozsahu náhrady škody vykládána extenzivním způsobem, který zahrnuje všechny ostatní náklady, jimž byl poškozený vystaven v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním škůdce a škodou na věci vzniklou. Ústavní soud ve své judikatuře formuloval princip úplného odškodnění, přičemž odškodněním je chápána škála opatření s cílem napravit způsobenou újmu a uvést poškozeného do postavení, ve kterém se nacházel před protiprávním jednáním, a to v rozsahu, v jakém je to možné. Z toho vyplývá, že před vyčíslováním výše škody si orgány veřejné moci nemohou počínat formalisticky, nýbrž musejí reflektovat sociální a ekonomickou realitu, zejména pak tržní vlivy, jak vyplývá i z nálezů Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 3588/14. Zároveň Ústavní soud zdůraznil, že škůdce má být chráněn proti excesivním nákladům, které by v důsledku jednání poškozeného bez souvislosti se škodnou

událostí mohly vzniknout. Případné excesy v jednání poškozeného, např. příliš drahá či neefektivní oprava, mohou být v soudním řízení korigovány. Žalobce má za to, že v daném případě náklady, které vynaložil na opravu svého vozidla, nevykazují žádné vybočení z požadavku účelného postupu a jejich uskutečnění nepředstavuje excesivní jednání, jež by mělo zlepšit technickou hodnotu jeho vozidla na úkor žalované. Excesem není ani to, že žalobce si nechal vzniklé poškození opravit ve značkovém servisu mimo ČR, kam s vozidlem podle potřeby jezdí a s jehož pečlivostí a kvalitou práce je plně spokojen. Žalobce opětovně namítal, že soud prvního stupně neprovedl úplné dokazování, když ani nepoučil žalobce o povinnosti prokázat jeho tvrzení ohledně zjišťování ceny autoservisu v [obec]. Žalobce navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II a III změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 31 605,56 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně od 29. 3. 2019 do zaplacení a uhradit žalobci náklady řízení za řízení před soudy obou stupňů, vše do tří dnů od právní moci rozsudku, eventuelně aby rozhodl tak, že rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II a III zrušuje a věc se vrací v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Žalovaná se k odvolání žalobce písemně vyjádřila. Uvedla, že náhrada újmy je a musí být posuzována jako objektivní událost, ke které došlo v rámci provozu motorového vozidla, a subjektivní náhled samotného žalobce na výši náhrady skutečné škody nemá žádný vliv. Podle názoru žalované musí existovat rovné posouzení práv jednotlivých subjektů a žalovaná zastává názor, že částka, kterou činí dosud žalobce předmětem sporu, nepředstavuje náklady, které by bylo možné označit přívlaskem účelně vynaložené. Žalovaná proto považuje odvolání žalobce za nedůvodné a navrhuje, aby odvolací soud napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil a přiznal žalované právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Vedlejší účastník v písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že soud prvního stupně správně uzavřel, že obvyklá cena opravy představuje částku 73 151,97 Kč, a pokud vedlejší účastnice uhradila na opravu vozu žalobce 78 356 Kč, přeplatila opravu o cca 5 000 Kč. Za pronájem náhradního vozidla žalobce uhradil v přepočtu na českou měnu 9 186 Kč, pojišťovna uhradila 9 081 Kč, kdy rozdíl mezi těmito částkami je dán použitým kurzem koruny vůči euru. Vedlejší účastník má za to, že žalobce si mohl nechat opravit vozidlo a autorizovaném servisu v [obec] ([právní osoba]) a cestovné tak není v příčinné souvislosti ze škodní události, ale s rozhodnutím žalobce. Pokud žalobce v odvolání uvedl, že podle názoru soudu prvního stupně by poškozený měl nechat zpracovat znalecký posudek na škodu a objíždět servisy, pak vedlejší účastník uvádí, že nic takového soud prvního stupně nikde v rozsudku netvrdí. Pokud žalobce namítá, že soud neaplikoval § 2969 občanského zákoníku, pak vedlejší účastník uvádí, že toto ustanovení soud aplikoval, avšak výše náhrady škody není bezbřehá, jak si žalobce představuje, ale hradí se pouze cena obvyklá. Pokud žalobce namítá, že soud použil systém [anonymizováno], jde o omyl, neboť soud vycházel ze znaleckého posudku a výslechu znalce [příjmení]. Pokud žalobce namítá, že není povinen vyhledávat nejlevnějším způsob opravu, k tomu vedlejší účastník uvádí, že nic takového od žalobce nikdo nechtěl. Nicméně v [obec], přímo v bydlišti žalobce, bylo možné opravit vozidlo v autorizovaném servisu za výrazně nižší cenu, a pokud by žalobce zvolil opravu v místě a čase obvyklou, pak by neuhradil, více než hradila vedlejší účastnice za žalovanou a došlo by k plné reparaci škody. Škudce skutečně nemohl při protiprávním jednání předpokládat, že žalobce zvolí opravu v zahraničí, ačkoli je v tuzemsku k dispozici levnější varianta opravy vedoucí ke stejnému cíli, tedy k reparaci škody. Vedlejší účastník navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil a žalobce zavázal k náhradě nákladů odvolacího řízení žalované i vedlejšímu účastníku.

6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a občanského soudního řádu, posoudil důvody odvolání, přihlédl k vyjádření žalované a vedlejšího účastníka, dále k částečnému zpětvzetí odvolání ze strany žalobce a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

7. Napadeným rozsudkem rozhodl soud prvního stupně o žalobě žalobce na náhradu škody, která žalobce vznikla tak, že žalovaná dne [datum] při couvání narazila do stojícího automobilu žalobce [značka automobilu] – [příjmení] [registrační značka] a poškodila jeho levou přední část. Žalovaná potvrdila, že uvedenou dopravní nehodu, při které došlo k poškození vozidla ve vlastnictví žalobce, způsobila a uvedla, že vozidlo, jímž byla dopravní nehoda způsobena, je pojištěno z titulu odpovědnosti za škodu u [právní osoba], [část názvu právnické osoby], která do řízení o náhradu škody vstoupila jako vedlejší účastník na straně žalované. Soud prvního stupně v řízení provedl dokazování v dostatečném rozsahu, správně zjistil skutkový stav věci a svá skutková zjištění shrnul v odstavci 6 a 7 napadeného rozsudku. Pokud jde o právní hodnocení žalobcem uplatněného nároku, odkázal na ust. § 2927 odst. 1, § 2927 odst. 2, § 2932, § 2951 a § 2952 občanského zákoníku, a pokud jde o konkrétní výši náhrady škody, vycházel z toho, že žalovaná jako provozovatel vozidla má povinnost nahradit škodu, kterou způsobila, a to tak, že žalobci uhradí veškeré náklady účelně vynaložené k uvedení jeho vozidla [značka automobilu] – [příjmení] do stavu před dopravní nehodou, a dále uhradí další nezbytné náklady, které žalobci v souvislosti se škodní událostí a jejím vyřizováním vznikly. Soud prvního stupně fakticky postupoval, pokud jde o náhradu při poškození věci, podle ust. § 2969 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého se při určení výše škody na věci vychází z její obvyklé ceny v době poškození a zohlední se, co poškozený musí k obnovení nebo nahrazení funkce věci účelně vynaložit, byť výslovně ustanovení § 2969 odst. 1 o. z. v odůvodnění napadeného rozsudku nezmiňuje. Vzhledem k tomu, že výše náhrady škody na vozidle žalobce byla mezi účastníky sporná, přistoupil soud prvního stupně k provedení důkazu znaleckým posudkem, kdy úkolem znalce bylo určit obvyklou cenu opravy vozidla žalobce v autorizovaném servisu [značka automobilu] – [příjmení] v rámci [příjmení] kraje, včetně ceny za zapůjčení náhradního vozidla [značka automobilu] – [příjmení] po dobu prováděné opravy v cenách platných ve 4. čtvrtletí roku 2018. Znaleckým posudkem soudního znalce Ing. [jméno] [příjmení] soud prvního stupně provedl důkaz a znalece vyslechl. Z tohoto znaleckého posudku pak při svém rozhodování vycházel. I odvolací soud má za to, že odborné závěry znalce uvedené ve znaleckém posudku jsou náležitě odůvodněny, vycházejí z rozhodných skutečností, které měl znalec k dispozici, a nijak nevybočují z pravidel logického myšlení. Obvyklou cenu opravy odvodil znalec z hodinové sazby pro jednotlivé druhy práce spojené s opravou vozidla žalobce, kdy cenu těchto prací zjistil u plzeňského autorizovaného servisu, a cenu opravy pak stanovil na základě kalkulace provedené za pomoci programu [anonymizováno], do kterého zadal rozsah poškození a uvedený systém vypočetl časovou náročnost opravy a potřebu a cenu materiálu. Pokud jde o systém [anonymizováno], znalec ve znaleckém posudku vysvětlil, že databáze tohoto systému obsahuje aktuální ceny náhradních dílů a časové normy jednotlivých pracovních operací, přičemž tato data jsou poskytnuta výrobcem, respektive generálním importérem vozidel. Dále pak znalec ve své výpovědi uvedl, že systém [anonymizováno] je celosvětový, je používán ve všech státech, a mění se jen údaje tam zadávané, např. cena náhradních dílů je rozdílná v různých státech a je rozdílná i v různých časových obdobích. Stejně tak cena prací bude určitě rozdílná v různých státech. Znalec se rovněž vyjádřil k tomu, v čem spočívá rozdíl mezi cenou opravy prováděnou v Německu a cenou opravy, jejíž cenu kalkuloval ve svém znaleckém posudku. Uvedl, že rozdíl spočívá v počtu náhradních dílů, kdy v německém servisu byly opravovány i záležitosti, které nevyplývají z protokolu o poškození vozidla žalobce a z dostupné fotodokumentace (např. závěsy dveří), dále je podle znalce rozdíl v cenách náhradních dílů a v cenách práce.

8. Odvolací soud tedy uzavírá, že soud prvního stupně nepochybil, jestliže při stanovení obvyklé ceny opravy vozidla žalobce po dopravní nehodě dne [datum], při které bylo poškozeno vozidlo žalobce, vycházel ze znaleckého posudku soudního znalce Ing. [jméno] [příjmení] a na základě obvyklé ceny opravy vozidla žalobce stanovené znaleckým posudkem stanovil rozsah náhrady škody, na jejíž náhradu vznikl žalobci nárok.

9. Odvolací soud má za to, že přezkoumávaným rozsudkem není žalobce nijak krácen na svých právech, která pro něho jako poškozeného vyplývají z občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. a jak

jsou vykládána judikaturou Nejvyššího soudu či Ústavního soudu ČR, která se touto problematikou zabývá a která stojí na principu plného odškodnění. V tomto směru poukazuje odvolací soud zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 9. 2017 sp. zn. 25 Cdo 2942/2017, ve kterém Nejvyšší soud ČR odkazuje např. na nález Ústavního soudu ČR z 11. 6. 2014 sp. zn. I. ÚS 1902/13, v němž Ústavní soud konstatoval, že skutečnou škodou se rozumí zmenšení existujícího majetku poškozeného ve srovnání se stavem, jaký zde byl před způsobením škody, a proto musí i rozsah náhrady škody zohlednit výši všech nutných prostředků, které byl poškozený nucen vynaložit k obnovení původního majetkového stavu. Podle názoru Nejvyššího soudu ČR jako soudu dovolacího, „bydliště poškozeného vlastníka vozidla, jemuž za škodu odpovídá osoba povinná k náhradě škody, je podstatnou okolností rozhodnou pro stanovení výše náhrady škody“. V rozsudku ze dne 26. 9. 2018 sp. zn. 25 Cdo 861/2018 se Nejvyšší soud ČR zabýval výkladem pojmu škoda v právní teorii a praxi (byť v poměrech předchozího občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.), a to tak, že za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná penězi. Dále Nejvyšší soud ČR uvádí, že poškození vozidla při dopravní nehodě nepochybně vede ke vzniku skutečné škody na věci a je-li obecně účelem náhrady majetkové újmy a z ní vyplývající povinnosti k náhradě způsobené škody vytvoření stavu, který zde existoval před vznikem škody, má poškozený zásadně nárok na náhradu za poškození věci minimálně do výše její původní hodnoty. Výše náhrady škody na věci se proto odvozuje od ceny, za kterou lze v daném místě a čase a za obvyklých obchodních podmínek pořídit náhradní věc stejných kvalit.

10. Soud prvního stupně tedy nepochybil, jestliže výši náhrady škody, která vznikla žalobci v důsledku dopravní nehody zaviněné žalovanou, posoudil na základě důkazu znaleckým posudkem soudního znalce [příjmení] [příjmení], který obvyklou cenu opravy vozidla žalobce odvodil z cen v České republice, v místě, kde žalobce bydlí a současně provozuje předmětný osobní automobil.

11. Žalobce v odvolání namítal, že k opravě svého vozidla nevyužil plzeňský autorizovaný servis, neboť s tímto servisem má negativní zkušenost, když oprava, kterou tento servis dříve prováděl na jiném vozidle žalobce stejném značky, nebyla kvalitní, což se následně projevilo. Podle názoru odvolacího soudu se nejedná o přípustný odvolací důvod, když zmíněnou námitku žalobce neuplatnil v řízení před soudem prvního stupně (§ 205a o. s. ř.).

12. Tvrzení žalobce o tom, že si v příjmové kanceláři autorizovaného servisu [jméno] – [příjmení] v [obec] zjišťoval odhad ceny opravy, není způsobitelné zpochybnit soudem prvního stupně zjištěnou obvyklou cenu opravy znaleckým posudkem; jedná se o nedůvodnou odvolací námitku, stejně jako tvrzení žalobce o tom, že mu pracovník pojišťovny (zaměstnanec vedlejšího účastníka) při prohlídce vozidla sdělil, že si může zadat opravu vozidla ve značkovém servisu v SRN. Kromě toho z listiny označené jako Zápis o poškození motorového vozidla, kterou soud prvního stupně provedl důkaz, takový pokyn, „mobilního technika“ [jméno] [příjmení] provádějícího prohlídku vozidla žalobce, nevyplývá.

13. V procesním postupu soudu prvního stupně neshledal odvolací soud žádná pochybení, a to ani pokud jde o plnění poučovací povinnosti soudu. Na poučení ze strany soudu prvního stupně podle § 119a o. s. ř. účastníci reagovali tak, že nebudou tvrdit žádné další skutečnosti a nenavrhovali provedení žádných dalších důkazů.

14. S ohledem na částečné zpětvzetí odvolání ze strany žalobce co do částky 936 Kč s příslušenstvím, přistoupil odvolací soud k zastavení odvolacího řízení v tomto rozsahu postupem podle § 207 odst. 2 o. s. ř., podle kterého je možno vzít odvolání zpět (i částečně), dokud o odvolání nebylo rozhodnuto. V takovém případě odvolací soud odvolací řízení zastaví. Ohledně částky 31 605,56 Kč s příslušenstvím odvolací soud výrok II rozsudku soudu prvního stupně, a rovněž i výrok III o nákladech řízení, jako věcně správné podle § 219 občanského soudního řádu potvrdil a v podrobnostech odkazuje na správné odůvodnění obou výroků soudem prvního stupně.

15. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný co do částky 31 605,56 Kč s příslušenstvím a ohledně částky 936 Kč s příslušenstvím zpětvzetím odvolání zavínil zastavení odvolacího řízení, uložil odvolací soud žalobci povinnost nahradit náklady řízení za řízení před odvolacím soudem jak žalované, tak i vedlejšímu účastníku. Náklady žalované v odvolacím řízení spočívají v nákladech právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, § 7, za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání), tj. 2krát 2 420 Kč, na náhradě hotových výdajů podle § 13 2krát režijní paušál po 300 Kč, na cestovním zástupce žalované z [obec] do [obec] a zpět, ujetu 86 km po 8 Kč při použití [značka automobilu] [registrační značka] při průměrné spotřebě [anonymizováno] l nafty na [anonymizováno] km, tj. 688 Kč, a náhrada za promeškaný čas na cestě podle § 14 advokátního tarifu, tj. 4krát 100 Kč, a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 6 528 Kč podle § 137 o. s. ř., tj. 1 370,88 Kč, tedy náklady řízení vzniklé žalované celkem ve výši 7 899 Kč. Dále je žalobce povinen zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované náhradu nákladů odvolacího řízení spočívající v nákladech právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, za 1 úkon právní služby (vyjádření k odvolání žalobce) v částce 2 420 Kč, dále na náhradě hotových výdajů podle § 13 300 Kč, tj. celkem 2 720 Kč, a náhradu za daň z přidané hodnoty podle ustanovení § 137 o. s. ř. v sazbě 21 %, tj. 571,20 Kč, tedy náklady řízení celkem ve výši 3 291,20 Kč.

16. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř., zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu.

17. Podle § 160 odst. 1 o. s. ř., uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř.).

Plzeň 31. května 2022

JUDr. Lubomír Fiala v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Černá.